

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΛΗΡΑΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δμ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
λούςης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες καὶ αἱ δημοτικαὶ ἐκλογαί. — Ὁ Παστέρ. Α' (ὑπὸ κ.
Ἄννης Σερούτου). — Ἐν εἰκοσάημερον ἐν τῷ Ἀρσακίῳ. Δ'. — Αἱ
γυναῖκες καὶ τὸ γῆρας (ὑπὸ κ. Μαρίας Νεβὲ ἰατροῦ). — Ἀπὸ Βόλου
εἰς Πορταριά. Ζ'. — Ἡ τέχνη τοῦ τρώγειν (ὑπὸ κ. Ἄννης Ρεννῶ
ἰατροῦ). — Αἱ νέαι φοιτήτριαι. Ἡ δις δε Μαϊλλάρ. — Συμβουλαί. —
Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΙ ΔΗΜΟΤΙΚΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ

Γ.

Φόβος μήπως καὶ αἱ Ἑλληνίδες ἀρχθῶσι πολιτικῆς χειρα-
φετήσεως καὶ ἀκολουθήσωσιν ἐν τούτῳ τὰς ἐν Εὐρώπῃ καὶ
Ἀμερικῇ ὁμοφύλους των, ἐὰν ἐπισημότερόν πως μετάσχῃσι τοῦ
πολιτικοῦ ἀγῶνος, εἶναι ἡ ὑστάτη δικαιολογία τῆς γνωστῆς
κατὰ τῶν γυναικῶν ἀπαγορευτικῆς ἐγκυκλίου.

Ἄλλ' αἱ Ἑλληνίδες οὐδέποτε ἔδειξαν διαθέσεις πολιτικῆς
χειραφετήσεως, οὔτε αὐταὶ αἱ τολμηρότεραι, οὔτε αὐταὶ αἱ
προοδευτικώτεραι ἐξ αὐτῶν, αἱ ἀνταρτοῦσαι διὰ τοῦ καλῆμου
τὸν ἀγῶνα τῆς ὑπερασπίσεως τῶν ὁμοφύλων των.

Δεκαετῆς περίπου δημοσιογραφικῆ δρᾶσις, δεκαετῆς γυναι-
κεῖα ἀρθρογραφία καὶ συμμετοχὴ εἰς πᾶσαν εὐγενῆ καὶ ἐπίση-
μον ἐκδήλωσιν τῆς ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ γυναικεῖας κινή-
σεως δεκαετῆς ἐν πλήρει δημοσιότητι μελέτη πάντων τῶν
ζητημάτων, τῶν ἀναγομένων εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν τῆς
γυναικὸς ἐξύψωσιν πείθουσι πάντας, ὅτι ἡ πολιτικὴ τῆς Ἑλ-
ληνίδος χειραφετήσεως δὲν ἔλαβε ἕσιν οὔτε εἰς τὸ πρόγραμμά
μας, οὔτε εἰς τὴν κεφαλὴν μας.

Ἀντιπροσωπεύσασαι τὸ φύλλον μας εἰς πάντα τὰ ἐν Εὐρώπῃ
καὶ Ἀμερικῇ ἐπίσημα συνέδρια διεκνηρῶμεν μὲ ὄλην τὴν δύ-
ναμίν μας καὶ πρὸς τὸν ξένον ἀκόμη κόσμον, ὅτι δι' ἡμᾶς τὸ

ζήτημα τῆς πολιτικῆς χειραφετήσεως εἶναι ἐντελῶς πρόωρον,
εἶναι ζήτημα ἀπωτάτου μέλλοντος, διὰ τὸ ὅποιον οὔτε κἀν
νὰ σκεπτομεθα μᾶς ἐπιτρέπεται, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλά-
χιστον.

Ἄλλ' ἐν θεωρῶμεν τὴν Ἑλληνίδα καὶ τὴν κοινωίαν μας
ἐν γένει ἀπροπαρσκειύσαστον διὰ τὸν τολμηρὸν νεωτερισμὸν τῆς
πολιτικῆς χειραφετήσεως, ἐὰν δὲν τὴν θέλωμεν νὰ λαμβάνῃ
ἐπισήμως ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν γενικὴν πολιτικὴν, τὴν νομιζο-
μεν ὅμως, ὡς ἐκ τῶν οἰκογενειακῶν μάλιστα καθηκόντων τῆς,
ὑπόχρεων νὰ φροντίζῃ καὶ ἐργάζηται διὰ τὴν κατάλληλον ἐκ-
λογὴν τῶν δημοτικῶν μας ἀρχόντων.

Ἀπόδειξις δὲ ὅτι μὲ ἡμᾶς συμφωνοῦν ὅλοι οἱ νεώτεροι πολι-
τευταί, ἀπόδειξις ὅτι ἡ δημοτικὴ ἐκλογή ἀνάγεται εἰς τὸν εὐ-
ρύτερον κύκλον τῆς σημασίας τοῦ οἴκου εἶναι, ὅτι καὶ ἔθνη, τὰ
ὅποια οὐδὲ κἀν ἐσκέφθησαν ἔτι περὶ πολιτικῆς χειραφετήσεως,
παρέσχον εἰς τὴν γυναῖκα τὸ δικαίωμα, ὅχι μόνον νὰ ἐπεμβαίνῃ
ἐπισήμως εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς, ἀλλὰ καὶ δικαίωμα ψήφου
νὰ ἔχῃ καὶ ἐκλέξιμος νὰ εἶναι ὡς δημοτικὴ σύμβουλος.

Δὲν θὰ ἀναφέρωμεν ἐδῶ τὴν Ἀμερικὴν, τὴν ἀνοίξασαν εὐ-
ρεῖας τὰς πύλας τῆς πρὸς πᾶσαν εὐεργετικὴν τῆς γυναικὸς πο-
ρείαν, ἔθνη ἢ γυνὴ ὡς δῆμαρχος μὲγα διαδραματίζει ἀπὸ ἐτῶν
μέρος. Θὰ ἀπαριθμήσωμεν μόνον τὰ καλὰ ἀποτελέσματα, τὰ
ὅποια ἡ ἀνάμειξις τῆς γυναικὸς εἰς τὰ δημοτικὰ ἐπήνεγκε κατὰ
τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς τὸν Νέον Κόσμον: Ὁ ἀριθμὸς τῶν φι-
λανθρωπικῶν καταστημάτων ἐδιπλασιάσθη, αἱ περιουσίαι καὶ
τὰ εἰσοδήματά των ἠύξησαν ἐπαισθητῶς, καὶ ἡ λειτουργία των
οὔτε κἀν δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν τοῦ παρελθόντος. Ἡ
καθαρὸτης πόλεων, ὧν ἡ ρυπαρότης ἀπετέλει ἀληθῆ κηλῖδα
πρὸς τὴν ἐν γένει τοπικὴν πρόοδον, καὶ μετέλαττων τῶν πρὸς
τοῦτο δαπανῶν, εἶναι σήμερον τελεία. Ἡ παροχὴ ἐργασίας ἐν-
τίμου ἐν τοῖς δημοτικῶς κταστήμασι καὶ ἡ διὰ γυναικῶν
ἱεροκηρύκων θρησκευτικὴ διδασκαλία ἠλάττωσε τὸν ἀριθμὸν

των εις τον βορβορον της διαφθορας και ατιμίας επιζητουσων τον ζοτον των γυναικων εις εξηκοντα επι τοις εκατον.

Η δημοτικη παιδευσις, η φιλανθρωπικη υπερ των ιθιγενων μαυρων δρασις, τα αγροτικα σχολεια, τα σχολεια της νυκτος και τα Κυριακα αποδιδουν κατ' ετος χιλιάδες ανθρωπων ηθικων, ευσεβων, μορφωμενων, ανθρωπων, οτινες δια της συντονου των γυναικων εκπολιτιστικης δρασεως σωζονται απο το επονειδιστον μελλον του ληστου και κακούργου.

Ο φωτισμος δι' ηλεκτρισμου και τα αφθονα υδατα των πόλεων, εν αις γυναικες διευθουν τα των δήμων, αποδεικνυουν οτι η γυνή υπηρξε ευεργετικη και δια τας κοινωνιας και δια τους δήμους, ων προύσταται.

Ταυτα εις γενικας γραμμιας περι Αμερικανιδων. Αλλ' επειδη η Αμερικη επεκρατησε να θεωρηται ο κόσμος των θυματων και των παραδοξοτερων εκκεντρικοτητων θα περιορισθωμεν εις δημοσιουσιν μακρας σειρας μελετων αναγομενων εις την επιστημον συμμετοχην των γυναικων της Αγγλιας, Γαλλιας, Αυστριας, Κάτω Χωρων, Ιταλιας και Ρωσιας, εις τας δημοτικας ελλογας και εις το δικαίωμα, το οποιον αι πλείσται τούτων απέκτησαν όχι μόνον ως ελλογεις, αλλά και ως ελέξιμοι.

ΠΑΣΤΕΡ

Ο θάνατος του εφευρέτου του ιού της λύσης, του μεγάλου τούτου της ανθρωπότητας ευεργέτου, άνηγγέθη τηλεγραφικώς εις πάντα τα σημεία του κόσμου.

Βιογραφίαν πλήρη μετά λεπτομερειών ειλημμένων εκ της παιδικής και άνδρικης ηλικίας του Pasteur δημοσιούμεν χάριν των άγνωστων μας, αιτινες συμμετέχουν βεβαίως παγκοσμίω πένθους επι τῷ θανάτῳ άνδρός, οστις τόσας μυριάδας θυμάτων απέσπασεν από τας χείρας φρικώδους και άπαισίου θανάτου, τόσας μητρικας καρδιας άνεκούφισεν εκ της πικρας οδύνης άνεπανορθώτου δυστυχίματος.

Α΄.

Ο Λουδοβίκος Παστέρ ητο υιός άπλου βυρσοδέψου εκ μικρας πόλεως της Franche - Comté. Γεννηθείς την 27 Δεκεμβρίου 1822 διήλθε την παιδικήν του ηλικίαν εν τῷ πατρικῷ εργαστηρίῳ, εισήλθε δε νεώτατος εις το δημοτικόν σχολειον της Arpois.

Ο πατήρ του εξηκολούθει να μετέρχεται το άχαρι επάγγελμα του, μεταβαλλόμενος τῷ εσπέρας εις προγυμναστήν του υιού του. Αλλά κατ' αρχάς εκοπίασε πολυ δια να τον συκρατηῃ εν τῷ οίκῳ· διότι το παιδίον, ίνα μεταβῆ εις το σχολειον ἢ να επανέλθῃ εξ αυτού εις τον οίκον, ελάμβανε πάντοτε την μακροτέραν οδόν, ο ποταμός Cuisance, — εναντίον της έννοιας του όνόματός του, υπερ ελαβεν εκ της εγγωρίου βιομηχανίας της βυρτοδεψικης—εχει ὄχθας ηνθισμένας και ὕδωρ πολύχυθ, προσόντα, άτινα ελύουν τους νεκρούς θυμικαστάς των φυσικων διασκεδάσεων. Επομένως και ο νεκρός Παστέρ ευχαρίστως απέφυγε το σχολειον, κρυπτόμενος, ίνα επιδοθῆ εις την ηρεμον ηδονήν της αλιείας με ὀρμιάν. Εξ άλλου παρεμένε καθ' ὄδον ίνα ζωγραφίξῃ, διότι ειχε μεγάλην κλίσιν εις την ζωγραφικήν, και εύρίσκονται ἔτι εις πλείστας οικίας της Arpois πολλαι εικόνες, γραφεισαι υπ' αυτού, μετά καλλιτεχνικης επιδεξιότητος καταπληκτικης εις δεκατριετες παιδίον. Τί κριμα οτι ο νεκρός γείτων επεδόθη εις την χημείαν! Ε-

λεγε γρατί τις, κάτοικος της Arpois, και εξέρυγε του προορισμου του, διότι θα εγίνετο μέγας ζωγράφος!

Επι τέλους ο νεκρός σπουδαστής άντελήφθη των θυσιων, ως ύφιστατο δι' αυτόν ο πατήρ του. Εγκατέλειπε λοιπόν τα αλιευτικα εργαλειά του, εκλεισεν εντός συρταρίου τους χρωστήρας του και ησθάνθη εν εκυτῷ εξεγειρόμενον το πάθος της εργασίας, υπερ απέτέλεσε τον πυρήνα του επιστημονικού αυτού βίου.

Ο διευθυντής του σχολείου της Arpois τον παρηκολούθει εκ του σύνεγγυς, καθόσον δια των πρώτων προσπαθειών του ο νεκρός Παστέρ υπερέβη τους λοιπούς συμμαθητάς του· και επειδη προωριζετο εις τον διδασκαλικόν βίον:—Δεν πρέπει να επιζητήσης μικρόν επαρχιακόν σχολειον, φίλε μου, τῷ ελεγεν ο διευθυντής· πρέπει να γείνης καθηγητής εις βασιλικόν τι Λύκειον. Σκέφθητι δια το Κεντρικόν ανώτερον Διδασκαλειον. Αλλά δεν εισέρχεται ο τυχών εις το Κεντρικόν ανώτερον Διδασκαλειον, και το δημοτικόν σχολειον της Arpois, δεν ελχεν ακουόντα στοιχεια, ὅπως προπαρασκευάσῃ υποψηφίους δια το ανώτερον αυτό σχολειον. Δια τούτο εστάλη υπό του πατρός του εις το σχολειον της Βεζανσῶνος.

Μετά εν ετος εγένετο δεκτός ως φοιτητής της Φιλολογίας και παρέμενεν εν τῷ Λυκείῳ ως προγυμναστής. Εν τῷ μεταξυ παρηκολούθει ειδικά μαθηματικά, προπαρασκευαζόμενος δια τας εξετάσεις του Διδασκαλείου των Παρισίων.

Το πνευμά του ητο προώρου και παραδόξου ὀρμώτητος· εθεν ο διευθυντής ανέθηκεν αυτῷ την επιτήρησιν του παραρτήματος των μαθητων, των οποιων ητο σύντροφος κατὰ τας ὥρας των μαθημάτων. Όταν κατὰ την ὥραν της μελέτης εθετε την τράπεζάν του εν τῷ μέσῳ αυτών, ποτέ διδάσκαλος δεν εσχε τοιαύτην αυθεντικήν επιρροήν επί των μαθητων του.

Ιδιαιτέρων ὄλων προτίμησιν ητθάνετο δια την χημείαν, κα η προς την μάθησιν ανυπομονητία του εξεδηλοῦτο δια των συνεχων ερωτήσεων, ως απηύθυνεν εν πλήρει παραδόσει εις τον γηραιόν καθηγητήν της Φυσικης και Χημείας Δαρλαί, εστις φαίνεται δεν ητο έντελῶς προπαρασκευασμένος δια τα μαθήματα της τάξεώς του, καθόσον περιήρχετο εις άμηχανίαν ως εκ των διηνεκων διακοπων του Παστέρ και τέλος κατέληξε να τῷ δηλώτῃ οτι ο καθηγητής εξήταζε και όχι ο μαθητής.

Ο νεανίς δεν επέμεινεν· άλλ' επειδη υπηρχεν εις Βεζανσῶνα φαρμακοποιός τις ἔχων σταθεράς γνώσεις περι χημείας, μετέβη προς συνάντησιν του και ελάμβανε παρ' αυτού, κατὰ τας ημέρας των εξόδων, ιδιαιτερά μαθήματα χημείας.

Όταν δὲ οί επόπται της Ακαδημίας, οί έντεταλμένοι να εξετάσωσι τους μέλλοντας να εισέλθωσιν εις το Κεντρικόν Διδασκαλειον, εβθκσαν εις Βεζανσῶνα, πρώτος εγένετο δεκτός ο Λουδοβίκος Παστέρ. Αλλ' εις τον κατάλογον ετέθη δεκατοστέταρτος, και δυσχερεστηθείς δια την ταξίθησιν ταύτην, ηθέλησε να αρχίση νέον ετος προπαρασκευης. Ως εκ τούτου, μετέβη εις την πρωτεύουσιν και κατόκησεν εις τας σιωπηλάς και εργατικας συνοικίας των Παρισίων, εθηκ σοβαρά ιδρύματα, κριθμούντα τους δοκιμωτέρους των καθηγητων, προετοιμάζου τους μαθητάς δια τας εξετάσεις των ανωτέρων Σχολων.

Υπήρχεν εις την αδιέξοδον των Feuillantines ὄδον εις διευθυντής τοιούτου ιδρύματος ο κ. Barbel, γνωστός και άγα-

πώμενος παρ' ὄλων των εν Παρισίους Francs - Comtois. Ο Παστέρ επεζήτησε να εισαχθῆ εις το κατόστημα αυτό, ουχι ως παιδαγωγός, άλλ' ως μαθητής. Και ο κ. Barbel, γνωρίζων την μικράν περιουσίαν του συμπατριώτου αυτού, ηλάττωσε κατὰ το τρίτον την τιμήν των διδάκτρων.

Η εποχή των εξετάσεων εβθκσεν. Ο Λουδοβίκος Παστέρ, εγένετο δεκτός υπό τον αυξοντα αριθμόν 4, και κατὰ τον μήνα Οκτώβριον του 1843 εισήρχετο τέλος εις το Κεντρικόν ανώτερον Διδασκαλειον, μη ἔχων άλλην φιλοδοξίαν μέλλοντος εμή, ως εκ των τάσεων του, θέσιν τινά καθηγητου εις επαρχιακόν τι Λύκειον.

Εκ του Γαλλικού.

Αννα Σερουίου

ΕΝ ΕΙΚΟΣΑΒΜΕΡΟΝ ΕΝ Τῷ ΑΡΣΑΚΕΙῳ

Δ΄.

Πρώτην, νομίζω, φοράν μοι συνέβη κατὰ τον θερμότερον του θερους μήνα να εύρίσκωμαι από της τρίτης και ημισείας μεταμεσημβρινης ὥρας εκτός του οίκου. Με εν μικρόν σακκίδιον από της μιζς χειρός, με την ὀμπρέλλαν μου και το άπκραίτητον ριπίδιον από της ετέρας διασχίζω τας ὁδους Φιλαλληνων και Σταδίου με το ὕψος ὀλίγον δύσθυμον, με δυσχερεσιάν τιναν εναντίον ὄλων και πρωτίτως εναντίον μου.

Αί Αθηναί κατὰ την ὥραν αυτήν ειναι πόλις νεκρά. Οὔτε κίνησις εις τας ὁδους, οὔτε σημεῖον ζωῆς εις τας στρατιωτικῶς παρατεταγμένας οικίας. Αί θύραι και τα παράθυρα εινε ερημητικῶς κεκλεισμένα και οί κάτοικοι της ισπερφυς πρωτευούσης ειναι παραδεδομένοι ἔτι εις το dulce far niente, εις την γλυκειν μεταμεσημβρινήν του σώματος και του πνεύματος νάρκην.

Η αυλή του Αρσακείου μόνον γρηγορεῖ. Εν αυτῇ, ως εις άνεστατωμένον και υπό εχθρων αίφνης προσβληθέντα μελισσῶνα, πηγαίνουν, ερχονται, τρέχουν, θορυβοῦν, φωνάζουν αι μαθήτριαι, αι επιμελήτριαι, οί διδάσκαλοι και τινες γονεῖς. Ειτέρχουμαι. Προσπαθῶ να φαιδρῶνω το κατηρῆς πρόσωπόν μου και σκορπίζω περι ἐμέ χαριετισμούς και μειδιάματα βεβαιασμένα μὲν, άλλὰ τέλος πάντων μειδιάματα.

Οὔδεις εκ των συναδελφων μου εβρνήν ἔτι. Μόνον αι διευθυντριαι των ιδιωτικων παρθεναγωγείων περιφέρονται εντός του εξεταστηρίου διαμερίσματος και αυται κουρασμένα, εξητλημένα, προσπαθῶσαι εν τούτοις να μειδιῶσι και να ειναι πρσινηῖς.

Πολυ περιεργα και αντίθετα τα μεταξυ των αισθηματα. Τας συνδέει βεβαίως το κοινόν επάγγελμα, ο από κοινου επιδιωκόμενος σήμερον σκοπός. Ολοι αι κυριαι αυται τον αυτον ἔχουν σήμερον πόθον, το αυτό θωπεύουον ὄνειρον της επιτυχίης των μαθητριων των. Αλλ' ὅ,τι εκάστη εξ αυτων ευχεται δι' εκυτην και δια τα ιδικά της παιδιά, απέυχεται σχεδόν δια τα της συναδέλφου της.

Το άγαπα τον πλησιον σου ως σεαυτόν, ειναι έντολή την ὀποιαν πολυ δυσκόλως έννοουῦν και δυσκολώτερον δύνανται να εφαρμόσουν αι κυριαι αυται.

Ειναι, βλέπετε, ο περι υπέρξεως άγων, η, στήθος προς στήθος, πρόσωπον προς πρόσωπον, πληη των ιδιοσυντηρητων παρθεναγωγείων μας. Η συνυπάρχεις ὄλων των εν τῇ πόλει μας λειτουργούντων τοιούτων αποβάνει προβληματικῇ, αφ' ἣς επο-

χῆς τα παρθεναγωγεία επολλαπλασιασθήσαν και αι εις Αθήνας προς τελειότεραν παιδευσιν προσερχόμεναι μαθήτριαι ηλαττώθησαν.

Τα άπανταχού της δούλης Ελλάδος ιδρυθέντα τέλεια διδασκαλεία θηλέων, και τα εν ταις επαρχίαις ηδη πολλαπλασιασθέντα ιδιωτικά ανώτερα Παρθεναγωγεία ηλάττωσαν εις το ημισυ και πλέον τας μαθητρίαις της πρωτευούσης, και ιδίως τας τροφίμους, δι' ὧν συνετηροῦντο άλλοτε τα μεγάλα ιδιωτικά παρθεναγωγεία.

Ο θάνατός σου λοιπόν ζωῆ μου, λέγουν τα βλέμματα και αι σκέψεις μιζς εκάστης εκ των κυριων τούτων, ως άλλως μαρτυρεῖ τούτο και ο εκτός του σχολείου τελούμενος άγων της αηδους μειοδοσίας, ἣτις από τινος ανεγράφη επισήμως εις τα προγράμματα των πλείστων εξ αυτων.—Πόσα πληρόντε εκει; Δέχομαι τα παιδιά σας με το ημισυ μόνον. Και οὔτω η εκπαιδευσις, η θεία ιεροφάντις αυτη περιφέρεται από τινος λυσίκωμος και με ρακώδη εσθητα ανά τας ὁδους, προσπαθῶσα, δίκην Εβραίου εμπόρου, να αποκτήσῃ, ὅσον το δυνατόν περισσότερα θύματα, των ὀποιων την διάνοιαν και την καρδίαν θα θρῆψῃ βεβαίως, εν αναλογίᾳ πάντοτε προς την συμφωνηθεῖσαν τιμήν.

Και η κοινωνία μας, και αι οικογένειαι και οί γονεῖς, οί δια την άπάπτυσιν του πνεύματος και την διάπλασιν της καρδιάς των τέκνων των παζαρεύοντες, ως πράττουν δια τα υποδήματα και τα αγοραζόμενα υφάσματα, τρίβουν εκ χαρῆς τας χείρας δια το επιτευχθέν εκ της υποτιμήσεως των διδάκτρων κέρδος, χωρίς να υπολογίζουν, άλλ' οὔτε να έννοουῦν κἄν την άπώλειαν, την ζημίαν, ἣν αυτα τα τέκνα των ὀφίστανται εκ της υποτιμήσεως ταύτης.

Με τας κυρίας λοιπόν αυτάς, πάσας γνωστάς, πάσας φιλικῶς συνδεδεμένας μαζῆ μου διήλθον ημίσειαν περίπου ὥραν, μέχρι της συνεχίσεως των εξετάσεων.—Διατί δεν ερχεσθε εις την άλλην αΐθουσιν ὅπου εἶμαι ἐγῶ με τα παιδιά μου; μοι λέγει η δις Ασπασία Σκορδέλη.

Και αληθῶς θα ἤμην πολυ ευχαριστημένη να ἤμην μαζῆ της. Με την δεσποινίδα Σκορδέλη, την διευθυντριαν του ὀμωνόμου Παρθεναγωγείου, του άντικαταστήσαντος από εξαιτίας περίπου το της κ. Σιμοπούλου, εἶμεθα αρχαίαι συνεργάτιδες εν τῷ Κυριακῷ Σχολείῳ. Πλήν τούτου η νεκρά αυτη διευθυντρια ειναι εκ των τύπων και των φυσιογνωμιων εκείνων επι των ὀποιων το βλέμμα αναπαύεται, ξεκουράζεται, ησυχάζει.

Αγνότης παιδικῆ, άγχαθῆτης ἥθους, τυφροφότης ψυχῆς, αφέλεια, ειλικρίνεια ἄδολος, ὄλα αυτα άντικατοπτρίζονται εις εν ζανθόν κεφαλάκι, εις εν κρινόλευκον προσωπάκι, εις δύο σακπειρίνους μεγάλους ὀφθαλμούς, εις εν τέλος σύνολον κομψόν, χαριεν και φιλόκαλον. Η διδάσκαλος δεν εφόνευτεν εδῶ την γυναικῆ. Ο σχολαστικισμός την εὔρεν άπόρητον. Η παιδαγωγικῆ επιστήμη διήλθε δια της χαριτωμένης αυτης κεφαλης, χωρίς να την περισφίγῃ, χωρίς να την πιέσῃ, χωρίς να αποτυπώσῃ ἐπ' αυτης την σφραγίδα της σκληρῆς εκείνης και τυπικῆς αυστηρότητος, ἣτις αφαιρεῖ συνεχῶς το κυριώτατον της γυναικῆς γότηρον. Τα παιδιά της δεν την φοβούνται βεβαίως, άλλὰ την αγαποῦν. Και δια μόνης της αγάπης κυβερνᾷ και

βασιλεύει η γυνή, ὅσον ἀσθενής καὶ τρυφερά καὶ ἄν εἶναι. Διὰ μόνης τῆς ἀγάπης διαπλάσσει τὸ ἦθος καὶ μαλάσσει τὴν ψυχὴν, καὶ ἐξευγενίζει τὴν καρδίαν, καὶ καθιστᾷ τρυφεράς, γλυκειάς, προσηνεῖς τὰς περὶ αὐτήν. Νομίζομεν δὲ ὅτι μόνη ἐκ τῶν συγγρόνων ἐπιστημῶν ἡ παιδαγωγικὴ ἀνάγκη νὰ βραβεύεται, νὰ ἐδράζεται ἐπὶ τῆς ἀγάπης καὶ νὰ ἐφαρμόζεται δι' αὐτῆς.

* *

Ἄλλ' οἱ συναδέλφοί μου φθάνουν ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, αἱ θύραι κλείονται, ἡ θερμοκρασία φθάνει εἰς τὸ ζηνίθ της, καὶ ἡ ἐργασίᾳ ἄρχεται. Αἱ μαθητρίαι εἶναι ὠχρότεραι καὶ μᾶλλον συγκεκλιμέναι. Ἡ ἀνησυχία των περὶ τῆς ἐκβάσεως τῶν ἐξετάσεων φαίνεται πολὺ μεγαλητέρα ἢ κατὰ τὴν πρωίαν. Καὶ ὅμως ἡ ἔκθεσις, τὴν ὁποῖαν πρόκειται νὰ γράψουν, εἶναι βεβαίως πρᾶγμα πολὺ εὐκολώτερον τῆς ἐρμηνείας ἀρχαίου καὶ ἀδιδάκτου συγγραφέως. Ἀφοῦ μάλιστα, κατὰ τὴν παρὰ τοῦ κ. Προέδρου ἀνηθείσας ἀποφάσει, πρόκειται νὰ γράψουν διηγηματικὰ τὴν ἐκλογὴν του, εὐλογοῦμεν, ὡς ἠκούσαμεν, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Τί εὐκολώτερον ἢ ἡ ἔκθεσις διηγηματικῶν, κοινοτάτου, πεζοτάτου ἐκ τῶν τῆς μετριωτάτης συγγρόνου γαλλικῆς φιλολογίας, τὸ ὅποιον δις μάλιστα διηγήθη ὁ κ. Παπασωτηρίου.

Καὶ ὅμως ὅλαι στενοχωροῦνται, ὅλαι ἀγωνιοῦν, ὅλαι διαστάζουσι. Ἡ ἔκθεσις εἶναι ὁ σκόπελος, κατὰ τοῦ ὁποῖου σκοπτάπτου πάντοτε αἱ Ἑλληνίδες ὑποψήφιοι διδάτταλοι. Ἡ ἔκθεσις εἰς τὴν ὁποῖαν ἀπαιτεῖται ποιὰ τις τοῦ πνεύματος αὐτενέργεια, καὶ τῆς ἀτομικότητος ἐκάστης ψηλαφητῆ πως ἐκδήλωσις, ἣτις ἀποτελεῖ τὸν γνώμονα τοῦ ὕφους καὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς πνευματικῆς καὶ αἰσθητικῆς τῆς μαθητρίαις διαπλάσεως, ἡ ἔκθεσις εἶναι τὸ μᾶλλον παρημελημένον τῶν σχολῶν μας μάθημα. Μέχρι τινὸς μάλιστα οὔτε κἂν ἀνεγράφετο, νομίζομεν, εἰς τὰ σχολικὰ προγράμματα. Ἡ δὲ καίτοι ἀνεγράφεται ἀπὸ τῶν προπαιδευτικῶν αὐτῶν τάξεων, μολὶς κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ διδασκαλείου, ἐν ὁ καὶ οὐδὲν τὸ ἐπιτρέψει, γράφουσι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ μίαν ἔκθεσιν.

Ἡ ἀνατομία βλέπεται καὶ ὁ ἀθῆνης καὶ σχολαστικὸς διακλισμὸς τῶν ἀρχαίων συγγραφέων δὲν ἀφίνουν καιρὸν διὰ τὸν μικρὰ καὶ πεζὰ πρᾶγματα, ὁποῖα εἶναι αἱ ἐκθέσεις. Ἀδιάφορον ἂν εἰς τὸν μετέπειτα πρακτικὸν βίον ἡ διδασκαλία ἢ ἡ κόρη τῆς αἰθοῦσης οὐδέποτε θὰ εὐρεθῆ εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰς ἐκ τῆς ἀρχαίας γλώσσης ἀποκτηθείσας γνώσεις της. Ἀδιάφορον ἂν εἰς πᾶσαν ἐν τῷ βίῳ πράξιν της ἔχει ἀνάγκην, ἵνα συνεννοηται, τῆς λαλουμένης γλώσσης τὴν ὁποῖαν ἀγνοεῖ νὰ γράφῃ. Ἀδιάφορον, ἂν καὶ δι' αὐτὴν τὴν καθημερινὴν ἀλληλογραφίαν της ὑποβάλλεται εἰς ἀληθῆς μαρτύριον, ἀγνοοῦσα πῶς νὰ ἀρχίσῃ καὶ πῶς νὰ τελειώσῃ μίαν ἐπιστολήν.

* *

Περὶ τῆς καταφρονήσεως ταύτης ἐλλείψεως δὲν θέλουσιν ἀκούσων ἢ μᾶλλον νὰ ἐννοήσων τίποτε οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν Ἑλληνιστῶν. Μὴ τοὺς ταχάσετε, πρὸς θεοῦ, τοὺς σχολαστικοὺς κύκλους, ἐν οἷς ἀπὸ τῆς τρυφερῆς νεότητος των τόσον ἐντροφούσιν. Μὴ τοὺς βγάλετε ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦ δημίου καὶ ἀρωγηριοῦ τῶν ἀρχαίων κειμένων. Συνείθησαν τόσον πολὺ νὰ χιζῶσιν ἀπ' ἐδῶ, νὰ κόπτων ἀπ' ἐκεῖ, νὰ ἀποτυνθῶσιν καὶ νὰ

ξανατυνθῶσιν, νὰ διαμελιζοῦν καὶ νὰ ἀναμελιζοῦν, ὥστε τὸ τοιοῦτον ἔργον των κάμνουν πλέον χωρὶς κίνεον κόπον, χωρὶς καμμίαν μελέτην, χωρὶς καμμίαν προπαρασκευάσιν. Εἶναι ὅλοι τῶν ἐν εἶδος Ἀρεταῖοι, ἄκαμπτοι, ἀνιλεῖς, ἀνοικτίρμονες, εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἀνατομικὰς ἐργασίας· καὶ τὰ ἀπράξιμα τῆς ἀρχαιότητος πνευματικὰ καλλιτεχνήματα ἐξέρχονται τῶν χειρῶν των ἠρωτικισμένα, αἰματωμένα, πληγωμένα, ἀπόζοντα πίου καὶ σαπρίαις. Εἶναι ἀληθῶς εἰδεχθῆς ἡ εἰκὼν, ἣν ἡ γραμματικὴ καὶ τὸ συντακτικόν, καὶ τὸ ἐτυμολογικόν, τὰ θανατηφόρα αὐτὰ κατὰ τῆς ποιήσεως καὶ τέχνης ὄργανα, παριστάσῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των εἰς τὸ σχολεῖόν μας ἐκπαιδευομένων.

Καὶ τὸ χεῖριστον εἶναι ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἀνιὰ ἐπὶ ἐπτὰ καὶ ὀκτὼ ἔτη ἐργασίᾳ κατακλήγει εἰς ἀπελπιστικὰ ἀποτελέσματα· δηλαδή εἰς τὴν ἀποστροφήν, ἣν ἡ ἀρχαιότης καὶ ἡ ἀρχαιομάθεια ἐμπνέει εἰς τὰς ἐκπαιδευομένους, εἰς τὴν παντελῆ ἀδυναμίαν τούτων νὰ αἰσθηθοῦν τὸ κάλλος καὶ τὴν γοητείαν τῆς καλλιτεχνίας καὶ ἀπαραμίλλου τῶν ἀρχαίων συγγραφικῆς τέχνης καὶ νὰ ἐμβυθίζωνται εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν αὐτῶν, καὶ εἰς πανθομολογουμένην πλέον ἀνικανότητά των εἰς τὸ νὰ ἐκφράσων τὰς ἰδέας των, ἢ νὰ σημειώσων τὰς ἐντυπώσεις των ἢ νὰ τηρήσων τὴν ἀλληλογραφίαν των εἰς τὴν γλῶσσαν, ἣν ἔμαθον νὰ λαλοῦν καὶ θεωροῦν ὡς ἰδικήν των.

Αἱ γυναῖκες καὶ τὸ γῆρας

Πᾶσαι αἱ γυναῖκες ἀγαποῦν συνήθως τὰ παιδιὰ· ἡ ἰδέα αὐτῆ οὕτω διατυπωθεῖσα δὲν εἶναι πλήρης. Ἡ γυνή, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της ὀλιγώτερον δὲ ὡς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς της, κατατάσσεται, δικαίωματι γεννήσεως, εἰς τὸν στρατὸν αὐτῶν τῶν γενναίων καὶ τρυφερῶν καρδιῶν, πάντοτε πρόθυμος ν' ἀνεγείρῃ τοὺς πίπτοντας, νὰ ὑποστηρίξῃ τοὺς κλονιζομένους, καὶ ἐν γενεῖ ν' ἀγαπᾷ τοὺς ἀδυνατούς ὑπὸ τὰς δύο φάσεις, ὑπὸ τὰς ὁποῖας οἱ ἀδύνατοι οὗτοι παρουσιάζονται ἐν τῷ κόσμῳ: ὡς γέροντες καὶ παιδιὰ. Αἱ περισσότεραι ἐκ τῶν γυναικῶν ἀγαπᾶσι τὰ παιδιὰ, ἄτινα ἐκπροσωποῦν τὸ μέλλον, τὴν φανταστικὴν ἐλπίδα, τὰ ὠραία ὄνειρα· ἄλλαι, ὀλιγώτερον θορρακλέαι πρὸς τὴν ζωὴν, πολὺ φαντασιώδεις, μὴ ἐπιθυμοῦσαι νὰ βρῶσιν πρακτικῶς πρὸς τὸ ἐμβρυῶδες παιδικὸν πνεῦμα, ἀποιοῦνται πρὸς τοὺς γέροντας. Ἐκ τούτου προέρχονται συνοικειῶταί τινα ἐξ ἔρωτος, ἄτινα ἐκπλήττουν, μετὰ τῶν νεαρῶν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν ἤδη γερόντων.

Τὸ γῆρας ἐν τούτοις βρῖναι εἰς τὰς ἡμέρας μας σμικρυνόμενον βραδέως. Καὶ νὰ μὲν κατὰ τὰς ἱστρικές στατιστικὰς ὁ μέσος ὅρος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς αὐξάνει, ἀλλ' εἰς τὰ νεογέννητα μόνον παιδιὰ καὶ τοὺς νεανίας καταφαίνεται ἡ ἐλάττωσις αὐτῆ τῆς θνησιμότητος.

Ἀπὸ τοῦ 1850 ἡ μείωσις τῶν θανάτων ὑπῆρξε κατὰ 17, 6 1/10 δι' ὅλας τὰς ἡλικίας κάτω τοῦ 55 ἔτους, μετὰ τὸ 45 ἡ μείωσις αὐτῆ εἶναι ἤδη ἀσήμαντος, καὶ ἀπὸ τοῦ 65 μέχρι τοῦ 75 ἐγένετο πραγματικὴ αὐξήσις εἰς τὸν φθόν τῆς θνησιμότητος.

Παρατηρεῖται ἐπίσης ὁ ἀριθμὸς τοῦ προώρου γῆρατος. Ἄλλοτε ἡ ἡλικία καθ' ἣν ἐνεκολοῦντο τὰ ὀμματουλάκια πρὸς ἀνάγνωσιν ἦτο ἡ τοῦ 50 ἔτους, καὶ ἡ ἀπόλειψις τῶν ὀδόντων καὶ

τῆς κόμης ἦτο συνήθως πρᾶγμα περὶ τὰ 40 ἔτη, ἤδη κατῆλθε κατὰ 5 ἔτη. Οἱ δὲ θάνατοι ἐκ γῆρατος γίνονται μετὰ τῶν 60 καὶ 65 ἔτους, εἰς τὰς πόλεις πρὸ πάντων ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀτόμων, ἄτινα φθάνουν εἰς τὸ 60 ἔτος εἶναι κατὰ τὸ ἡμισυ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν τῇ ἐξοχῇ κατοικούντων. Ἐὰν δὲ ἐξεκολουθῶμεν ὀπισθοχωροῦντες οὕτω, τὸ παθολογικὸν γῆρας, δηλαδή ἡ ἀδυναμία καὶ ἡ ἀτροφία τοῦ φυσικοῦ καὶ νοσοῦ ὄντος θὰ καταλαμβάνῃ ἡμᾶς εἰς τὰ πρόθυρα αὐτὰ τῆς νεότητος.

Αἱ συνηθέστεραι ἀσθένειαί, αἱ κατατρώγουσαι οὕτω τὰ ὄργανα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, αἱ ἀφαιροῦσαι ἐν πρὸς ἐν τὰ ἔτη μας, εἶναι πολυεθεῖς παθήσεις ὀδονηραὶ, νοθεύτρια ἀλλ' ὄχι ἀπαισιοί, καθὼς ἡ μαλάκυνσις τοῦ σκελετοῦ, ἡ πρεσβυτικὴ γάγκραινα, ἡ ἀρθρίτις, οἱ πρεσβυτικοὶ ρευματισμοὶ οἱ προσβάλλοντες τὴν καρδίαν καὶ τὰς μεγάλας ἀρτηρίας, καὶ ἡ πρεσβυτικὴ μαλάκυνσις τοῦ ἐγκεφάλου. Ἡ τελευταία αὕτη προσβολὴ εἶναι τὰ μάλιστα συνήθης.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ γῆρατος τὸ νευρικὸν ἐγκεφαλικὸν σύστημα φθάνει τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς ἐντάσεως του. Ἀπαντᾷ τις αὐτὸ εἰς τοὺς ρήτορας μετὰ τῶν 45 ἔτους μέχρι τοῦ 65, διότι ἡ φυσικὴ δύναμις τῆς ἐκφράσεως εἶναι κατὰ τὴν ἡλικίαν αὐτῶν ἰσχυροτάτη.

Ὁ τελειότερος βαθμὸς τῆς συγγραφικῆς δυνάμεως παρουσιάζεται εἰς τὴν πολὺ προκεχωρημένην ὥριμον ἡλικίαν. Ὁ Δαρβίνος ἦτο 59 ἔτων, ὅτε ἐδημοσίευσεν τὸ θαυμάσιον ἔργον του: Περὶ τῆς παραγωγῆς τῶν εἰδῶν· καὶ 62 ὅτε ἐδημοσίευσεν τὸ Περὶ τῆς παρακμῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Τὰ ἀνώτερα λοιπὸν νευρικὰ κέντρα ἐξεκκολοῦνται τὴν ἐξελίξιν αὐτῶν κατὰ τὴν προκεχωρητικὴν αὐτῆν τῆς ζωῆς περίοδον, ἣν ὀνομάζουσιν ἡδὴ γῆρας. Ἄλλ' ὀφείλομεν ὀμολογήσασθαι ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν μας τοῦ ζωικοῦ συναγωνισμοῦ, οἱ νέοι σπεύδουν πολὺ νὰ ὀνομάσων γέροντας, τοὺς ὀλιγώτερον νέους, μὴ σκεπτόμενοι ὅτι κατὰ τοὺς γενικῶς παραδεδομένους τύπους, ὁ ἀνθρώπος ἔχει δικαίωμα ὑπάρξεως, ὑπερτέρας τοῦ ἐνός αἰῶνος, ὅτι γέρον ὀδοηκοντούτης ἔχει ἀκόμη πρὸ αὐτοῦ ἐν πέμπτον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, καὶ ὅτι τὸ γῆρας καὶ ἡ παρακμὴ, διὰ τῆς ἀτροφίας τῶν ἰσθῶν εἶναι ἔτι μακρὰν αὐτοῦ.

Ἀπὸ Βολοῦ εἰς Πορταρίαν

Β'.

Τὸ θέαμα πόλεως διακροῦ καὶ συνεχῶς περιρρῦτου ὑπὸ οὐρανὸν ἀσύννεφον, ὑπὸ ἥλιον μὲ δύναμιν χιλιῶδων ἡλεκτρικῶν λαμπτήρων, ὑπὸ ἀτμόσφαιραν καθαρὰν καὶ διαυγῆ, ὡς τὸν ἀγνότερον τῶν κρυστάλλων, εἶναι βεβαίως σπάνιον. Ἡ Πορταρία, τὴν ὁποῖαν χαρακτηρίζει τις ἐκ πρώτης ἀπόψεως ὡς πόλιν, τόσον αἱ οἰκοδομαὶ της εἶναι πολυώροφοι, μεγάλοι καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον εὐπρόσωποι, ἀποτελεῖ τὴν παράδοξον καὶ ἀσυνήθη αὐτῆν ἐντύπωσιν.

Κλιμακωτῶς διετεταγμένη ἐπὶ τῶν ὑψηλοτάτων κλιτύων τοῦ Πηλίου, διακρῆεται ἀνὰ πάσας τὰς καθεύτους αὐτῆς γραμμὰς ὑπὸ τοῦ Κραυσινιδανος, ὅστις οὕτω διαχέει τὰ κρυστάλλωδῆ ρεῖθρά του εἰς πᾶσαν τῆς κώμης τὴν διεύθυνσιν. Διερχόμεθα τὴν κεντρικὴν ἀνωρεθῆ ἀρτηρίαν, ὀμοιάζουσιν πρὸς εὐρυτάτην κλιμακὰ χαλκιστρωτων, τῆς ὁποῖας τὰ πλάγια περι-

στάσι περιέργον ὄψιν, ὡς ἀλύσειας φουριῶν, ὑψωθέντων ἐκεῖ πρὸς ὑπεράσπισιν ἀπὸ πάσης ἐξώθεν ἐπιθέσεως. Ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν τοίχων, ἐκεῖ πρὸς τὰ ἐπάνω, διαγράφουσι τὸ ἀκανόνιστον σχῆμα τῶν μικρὰ παραθυρίδια, ἐν εἶδει πολεμιστῶν, ἐν ἣ δύο δι' ἕκαστον οἴκημα, προσωρισμένα ὄντως νὰ ὑπερασπίζωσιν ἐπὶ Τουρκοκρατίας τὴν ζωὴν τῶν κατοίκων κατὰ πάσης κίνησιν τοῦ ἐχθροῦ ἐπιθέσεως. Λεῦκαι καὶ πλάτανοι γιγάντειοι προτείνοντες ὑπὲρ τὰς διαχωρίζουσας τὰς οἰκίας ταύτας αὐλοθύρας τοὺς ἀργυροπρασίνους κλάδους των, ἐν εἶδει γιγαντείων βραχιόνων, συμπλεκόμενων ἐπ' ἄπειρον, ποικίλλουσι τὴν μονοτονίαν τῆς εἰκόνης ταύτης, τῆς τόσον ἀσυνήθους καὶ πρωτοτύπου διὰ χωρίον μάλιστα.

Ὁ ποδοβολητὸς τῶν ἀνερχομένων ἵππων μας, ὁ θόρυβος καὶ οἱ γέλωτες τῆς συνοδείας μας, ἴσως δὲ καὶ ὁ τρόπος μου τοῦ ἱππεύειν, παράδοξος βεβαίως διὰ τὰς Πορταριώτιδας, ἐκκλίνει τὴν προσοχὴν αὐτῶν. Οὕτω ἐφ' ὅσον ἀνερχόμεθα αἱ αὐλόθυραι πλημμυροῦν ἀπὸ γυναικῶν καὶ παιδιῶν. Ταῦτα ἀπεσπάθησαν ἀπὸ τὰ ἀνὰ τοὺς δρόμους παίγνια των. Ἐκεῖναι ἀπὸ τὰς πρωϊνὰς ἐργασίας των. Τὰ μικρὰ κατὰ τὸ πλεῖστον γυμνοπόδα, μὲ τὰ προσωπάκια των τὰ παχουλὰ ἄπλυτα καὶ πασαλειμμένα, μὲ τὰ μαλλιάκια των, πίπτοντα ἀτάκτως εἰς τὸ μέτωπον καὶ μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, ἄλλο μὲ τὰς χεῖρας γεμάτας ἀπὸ λίθους, ἄλλο μὲ στεφάνην συγκρατουμένην σφικτὰ ἵνα μὴ πάρῃ δρόμον, ἄλλο μὲ τεμάχιον ἄρτου δαγκαμμένον γύρω, γύρω καὶ ξεκοριασμένον, καὶ ἄλλο σῦρον ἀπὸ τὴν ἐμπροσθῆλκον τὴν μητέρα του μὲ ἔκφρασιν μεμψίμοιρον, ἀτενίζουσι τοὺς ἵππους μας καὶ ἡμᾶς μετ' ἀληθοῦς περιεργείας. Εὐμορφα βεβαίως δὲν εἶναι. Τύποι κάλλους ἐκτάκτου, χαρακτηριστικὰ κανονικὰ οὔτε. Ἄλλως τε διὰ νὰ ἀντιληφθῇ τις τοῦτο θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸ ἡμερήσιον τῆς πόλεως λουτρόν, νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ μέτωπον καὶ τὰ μάτια καὶ τὰ ροδινὰ αὐτάκια, νὰ ἀφήσῃ οὕτω ἐλευθέρως τὰς γραμμὰς καὶ νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν τῆς ἀναλογίας καὶ τῶν σχημάτων. Ἡ κατασκευὴ ὅμως τοῦ σώματος, τοῦ κρυπτομένου ἢ ὑπὸ ἐν ὑποκάμισον, ἢ ὑπὸ μίαν ἐμπροσθῆλκον, εἶναι ἀληθῶς ἀρτία. Τὰ πεταλωτῶς λερωμένα γόνατα προβάλλουσι ὑπὸ τὸ ἐνδυμάτιόν των πλαστικὰ, στρογγύλα, μὲ τὴν καμπύλην των, θυμασιῶς ἐξέχουσιν, μὲ τὴν κνήμην κατερχομένην μαλακὰ, μὲ τοὺς τένοντας τοῦ ὑποκνημίου ἐντεινομένους καὶ ἠρέμα συσπαστομένους πρὸς τὰ κάτω, μὲ τὰ σφυρὰ ὡς ἐκ μακρῶν σφυρηλατημένα. Τὸ βλέμμα παρακολοῦθεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ χαλκιστρωτοῦ ἐδάφους τὸ μικρὸν ρόδιον τοῦ ποδοῦ σχῆμα, μὲ τὰ κανονικὰ πρὸς τὰ ἐμπρὸς δακτυλάκια, μὲ τὴν ἔντασιν τῆς δυνάμεως τοῦ μικροῦ σώματος, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις φαίνεται πολὺ βραρὺ διὰ τόσον μικρὰ στηρίγματα.

Ἐν ἱστορικὸν παιδίον.

Καὶ μᾶς ὑπενημιζοῦν τὰ μικρὰ αὐτὰ μὲ τὰς πτέρνας των τὰς τορνευτάς, ἐν ἱστορικὸν παιδίον, γεννηθὲν πρὸ δισχιλίων ἐτῶν ἐδῶ, ἐν παιδίον θνητῶν ἢ θεῶν, μὲ τὸ σῶμα ὅλον ἀθάνατον καὶ μὲ τὴν πτέρναν μόνον θνητὴν. Ἡ φαντασία τότε παρακολοῦθεῖ τὸν Ἀχιλλεὺς μὲ τὴν θεοειδῆ παιδικὴν μορφήν, ἐξερχόμενον τῶν βυσσῶν τοῦ Κενταύρου Χείρωνος, περιπλανώμενον ἐδῶ πού, καὶ τρεφόμενον μὲ τὰς καρδίας τῶν λεόντων καὶ τῶν ἐλάφων, τῶν κατακλιζόντων τότε τὸ Πήλιον. Καὶ δὲν εἰςέρω πῶς μοὶ ἐπέρχεται ἡ ἰδέα ὅτι τὸ Πήλιον ἔλαθε τὸ

ὄνομά του παρὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀχιλλέως, ὅστις ἐνταῦθα, ἀπλοῦς θνητὸς αὐτός, ἐνίκησε καὶ κατέκτησε μίαν ἀθάνατον, πατὴρ ἐξ αὐτῆς γενόμενος τοῦ μεγίστου τῶν ἡρώων τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. Ἡ φαντασία μου μὲ ἀποπλανᾷ ἤδη τέλειον. Εἰς τὰς μορφὰς τῶν γυναικῶν αὐτῶν ἀναζητῶ τὴν φυσιογνωμίαν τῆς Θετίδος, ἣτις, ἴσως, ὑπὸ τὸ περίβλημα χωρικῆς πολλακίς ἐνταῦθα, θὰ ἐπαίξει μετὰ τοῦ ἡμίθεου υἱοῦ της.

Ἄλλ' ἡ πλάνη μου δὲν διαρκεῖ πολὺ. Τὰ *καλημερίσματα* τῶν κλῶν αὐτῶν χωρικῶν, τὰ *καλῶς ὀρίσαστε*, τὰ *πῶς σὰς γαίνεται τὸν χωρὶό μας*, μὲ γλῶσσαν πᾶν ἄλλο ἢ ἀρχαίζουσιν, μὲ προφορὰν κῆπος τραχεῖαν διὰ τὴν τόσῳ λεπτεπίλεπτον προφορὰν μας, μὲ πληθὺν φωνηέντων ἀφῶνων καὶ συγκεκομμένων συλλαβῶν, μᾶς φέρουν ἀποτόμως εἰς τὴν πραγματικότητά. Καὶ βλέπομεν τὰ χωρικὰ πόπλα μὲ σώματα θνητὰ ὡς τὰς πτέρυγας τῶν, καὶ τὰς χωρικὰς πᾶν ἄλλο ἢ θεότητος μὲ τὰ ἀνασηκωμένα εἰς τοὺς ἀγκῶνας περιχέριά των καὶ τὰς ἡλικαεῖς καὶ προῶρας ἐρρυτιδωμένας μορφὰς των.

Ἐξακολουθοῦμεν οὕτω τὸν δρόμον μας μέχρι πλκτείας τινὸς φυσικῆς, ὑπερκειμένης τοῦ χωρίου ἐν εἶδει μεγάλου ἐξώστου καὶ σκιαζομένης ὑπὸ γιγαντικῶν πλκτῶνων καὶ λευκῶν. Ἐδῶ εἶναι ὁ προαποφασισθὲς σταθμὸς. Ἐδῶ τελειοῦν τὰ βάσανα τῆς ξεναγοῦ μας, ἣτις κατέρχεται τοῦ ἵππου της μὲ ἐν ὦ. Ἄνακουφιστικὸν καὶ εὐγλωττον ἐν ταῦτῳ. Τὸ ὦ. ! αὐτὸ εἶναι ἐν εἶδος προσευχῆς εὐχαριστηρίου διὰ τὴν αἰσίαν καὶ ἀνευ ἀπεικταίου ἔκβασιν τῆς ἐκδρομῆς, ἐνῷ ἡμεῖς θὰ νηχόμεθα νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ ὄρας πολλὰς, τότες ἠντλήταμεν ἐξ αὐτῆς γοητευτικὰς ἀπολαύσεις.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΤΡΩΓΕΙΝ

Δὲν εἶμαι λαίμαργος, οὐδὲ τρώγω ἐκλέγουσα τὰ φαγητά. Θὰ σὰς υποδείξω οὕτω οὐχὶ τὰ ἐκλεκτότερα τῶν φαγητῶν, ἀλλὰ ριζικὴν μέθοδον ἐκλογῆς εἰς τὰ τὴν τράπεζαν ἀφορῶντα.

Τοῦτο δὲν εἶναι ἴσως καθήκον τῆς ἱατροῦ. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὑπεράνω τῆς ἱατρικῆς τίθημι τὴν ὑγιεινὴν, διὰ τοῦτο θὰ πραγματευθῶ ἐν θέμα αὐτῆς σήμερον ἀποκλειστικόν.

Πόσους κινδύνους διατρέχομεν καθ' ἐκάστην ἐκ τῶν φαγητῶν, τοὺς ὁποίους οὐδὲ κἂν ὑποπτευόμεθα.

Καὶ πρῶτον, ἐγκρίνω πληρέστατα τὴν συνήθειαν τῶν Ἰαπῶνων τοῦ νὰ σιωπῶσιν εἰς τὴν τράπεζαν, καθόσον οὐδὲν βλαβερότερον τοῦ νὰ τρώγῃ τις καὶ νὰ ὁμιλῇ, ὡς εἴθισται παρ' ἡμῖν. Ἐνεκα τούτου ἀναγκάζεται τις νὰ καταπίνῃ τεμάχια ὀλόκληρα ἀμάσητα, καὶ ἰδοὺ ἡ κυριώτερα αἰτία τῆς δυσπεψίας πολλῶν, καὶ τῶν πολυειδῶν παθήσεων τοῦ στομάχου. Ὅρθον λοιπὸν τὸ παλαιὸν λόγιον τοῦ Μενενίου Ἀργυρίου: «ὅτι ὅλος ὁ ὄργανισμὸς πάσχει ὅταν κακομεταχειριζώμεθα τὸν στόμαχον».

Πτώσις τῶν βλεφαρίδων, ἐξανθήματα ἐρυθρῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὀλίγη δύσπνοια ὅταν ἀνέρχεται τις κλίμακα, ἔξαψις ἐπὶ τῶν παρειῶν μετὰ τὸ φαγητόν, ἀκράτητος πόθος τοῦ καπνίζειν εἰς τοὺς ἄνδρας, ὀλίγη χαύνωσις περὶ τὸ ἐσπέρας μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀποστροφή πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν μετὰ τὴν πρωϊνὴν ἐξέγερσιν, ἰδοὺ τὰ συμπτώματα τῶν ὑποψηφίων τοῦ ἀνευρυσμοῦ τοῦ στομάχου καὶ τῆς ἀρθρίτιδος.

Μεμετρημένη λοιπὸν βραδύτης κατὰ τὰ γεύματα, ἰδοὺ τὸ κύριον σημεῖον τῆς ὑγιεινῆς τοῦ στομάχου. Ἴνα μασῶμεν καταλλήλως τὸ κρέας, πρέπει ποτὲ νὰ μὴ ἀναμιγνύωμεν ἐν τῷ στόματι ἄρτον καὶ κρέας· ἀλλὰ τοῦτο νὰ προηγήται τοῦ ἄρτου.

Ἡ ἐπίμονος μάσησις ἔχει ὡς ἀνέλπιστον ἀποτέλεσμα, ὅτι κορενύει ταχύτερον, καὶ μὲ ὀλιγωτέραν δόσιν τροφῆς, ἐπομένως ἀπαιτεῖται καὶ μικροτέραν ποσίν· διότι δύο ποτήρια εἰς ἕκαστον γεῦμα ἀρκοῦσιν

εἰς ἐκεῖνον ὅστις καλῶς μασᾷ τὴν τροφήν, καὶ βραδέως τρώγει, ἐνῷ ἔχρειάζεται τέσσαρα ὅταν κατέπινεν ὀλοστρογγυλὰ τεμάχια. Καὶ τότε εἰς τοὺς ἄνδρας καὶ ἡ τᾶσις τοῦ καπνίζειν εἶναι μετριωτέρα.

Διὰ τῆς καλῆς μάσησεως καὶ τῆς ὀλιγωτέρας πόσεως, πολλοὶ παχύσαρκοι ἀπέβαλον τὸ πλεῖστον τοῦ βάρους των, καὶ ἄλλοι ὑποκειμένοι εἰς ἀνευρυσμὸν τοῦ στομάχου ἰάθησαν, χωρὶς νὰ ἔχωσι πλέον ἀνάγκη νὰ καταφύγωσιν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Bouchard συνιστωμένην ξηρὰν διαίταν.

Σπουδαῖον ἐπίσης εἶναι ἡ δόσις τῆς πόσεως· ἀνάγκη ἡ συνήθης ποσὶς νὰ κανονίζεται ἀναλόγως τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως καὶ τῆς ἰδιοσυγκρασίας ἐκάστου, καὶ ὄχι ἀναλόγως ἐκεῖνον τὰ ὅποια πράττουσιν ἄλλοι λαοί, ἄλλων ἐθίμων καὶ ἄλλων κλιμάτων.

Δὲν θέλω νὰ τελειώσω τὸ ἄρθρον τούτο πρὶν ἢ εἶπω τινὰ καὶ περὶ τοῦ ἄλατος. Πολλοὶ διήλθον ὅλον τὸν βίον, θεωροῦντες τὰ ἄλατοδοχεῖα ὡς ἀπλοῦς στολισμοὺς τῆς τραπέζης· δὲν μετεχειρίζοντο δὲ ἄλας καὶ ὅταν ἀκόμη τὰ φαγητὰ ἐφαίνοντο εἰς αὐτοὺς ἀνούσια. Συμβουλεύω λοιπὸν τοὺς ἀναγνώστας μου νὰ κάμνωσι συνεχῆ χρῆσιν τοῦ ἄλατος, ἐὰν θέλωσι νὰ εἶναι ὑγιεῖς.

Τὸ ἄλας χρησιμεύει εἰς παραγωγὴν ὀξέος εἰς τὸν γαστρικὸν χυμόν, καὶ ἐξασκεῖ ἀντισηπτικὴν ἐπενέργειαν εἰς τὸ πεπτικὸν ἔντερον, ἐν γένει δὲ κανονίζει δι' ἀξιοσημειώτου δυνάμεως τὴν λειτουργίαν τῶν ἐντέρων.

Πεπλανημένη δὲ ἡ ἰδέα, ὅτι τὸ ἄλας ἐπιφέρει τᾶσιν πρὸς ὑπερβολικὴν πόσιν. Ὡστε πρὸς διακανόνισιν τῆς στομαχικῆς λειτουργίας χρειάζεται τελεῖα μάσησις τοῦ κρέατος, μικρὰ ποσὶς καὶ χρῆσις ἄλατος, ὅτε ὁ στόμαχος θὰ διατελῇ ἐν πλήρει ὑγείᾳ.

Ἄλλὰ δυστυχῶς πολλακίς τὰ ἀπλοῦστερα τῶν πραγμάτων, δυσκολώτερον ἀποφασίζει τις· καὶ ἴσως ἐγὼ αὐτὴ πολλακίς λησμονῶ, ὅσας παραγγελίας ἔλαβον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς δώσω σήμερον.

... ννα Ἰβενῶ (ἱατρός)

ΝΕΑΙ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΙ

Εἰς ἐπτὰ ἀνέρχονται αἱ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τυχοῦσαι ἀπολυτηρίου γυμνασίου μαθήτριάς πρὸς ἐγγραφὴν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Ἐκ τούτων δύο ἰδιοδιδάκται, αἱ δεσ Αὐτωνιάδου καὶ Πανγκιωτίδου, τέσσαρες ἐκ τῆς γυμνασιακῆς τάξεως τοῦ Περθεναγωγείου Φουντουκλῆ καὶ μία ἐκ τοῦ ἀνωτέρου Περθεναγωγείου Φιλιππουπόλεως.

Πᾶσαι ἐπέτυχον, μετὰ τὸ τούτων δὲ ἡ δασποινὴς Μαριάννα Φουντουκλῆ καὶ ἡ δις Αὐτωνιάδου μετὰ τοῦ ἐπιζήλου βαθμοῦ *Mar καλῶς*, τοῦ ἀνωτάτου τῶν βαθμῶν, ἀφοῦ τὸ ἄριστα διὰ τὰς γυμνασιακὰς ἐξετάσεις κληρονομήθη.

Ἐκ τῶν ἄνω ἡ δεσ Πανγκιωτίδου ἐνεγράφη εἰς τὴν Φαρμακευτικὴν Σχολήν, ὥστε πλὴν τῶν ἱατρῶν κυριῶν θὰ ἔχωμεν προσεχέστατα καὶ φαρμακοποιούς τοιαύτους.

Η ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ

Ὁ διαρκὴς φόβος τῶν μητέρων εἶναι νὰ μὴ ἀσθενήσῃσι τὰ τέκνα των. Ὑπάρχει ἐν τούτοις παλαιὰ τις πρόληψις, λίαν διαδεδομένη εἰς τὰς οἰκογενεῖας, τοῦ νὰ φαντάζονται ὅτι ἐὰν τὰ παιδιὰ διαφύγῃσι τὰς οἰκογενεῖας, κατὰ τὴν νεκρὰν αὐτῶν ἡλικίαν, τοῦτο θ' ἀποβῇ αὐτοῖς ὀλέθριον ἀργότερα.

Τὸ καλλίτερον καὶ λογικώτερον ἐν τούτοις εἶναι, νὰ προσσχετῶνται ὅσον οἶόν τε τὰ παιδιὰ ἀπὸ πᾶν κακόν, προπάντων κατὰ τὴν βροφικὴν καὶ νηπιακὴν ἡλικίαν, ὡς καὶ ἀπὸ πᾶν κολλητικῶν νόσημα. Οὐδεμίαν παιδικὴν ἀσθένειαν ὑπάρχει

ἐκτὸς τῆς ἐπιδημικῆς ἀνεμοσφυλογίας, ἣτις δὲν πικρυσιάζει συνεπείας σοβαρωτάτας, καὶ ἐνίοτε ἀπαισίας.

Πρέπει ἐπὶ πολὺν χρόνον νὰ προφυλάσσωνται τὰ μικρὰ ἀπὸ κολλητικῆς ἀσθενείας. Οὕτω διέρχεται ἀπόνως ἡ ἐφηδικὴ ἡλικία, ἡ ἐλαφρῶς προσβάλλεται ἐξ αὐτῶν. Ἡ τοῦ λαοῦ δοξασία ὅτι αἱ ἀσθενεῖαι αὐταὶ ἐπέρχονται βαρύτεραι εἰς τοὺς μεγάλους ἢ εἰς τὰ παιδιὰ, εἶναι πεπλανημένη. Οἱ ἐφηβοί, κἀλλιον ἀνεπτυγμένοι, ἔχουν πλείονα κρίσιν, ἴνα ὑποβοηθήσουν τὴν θεραπείαν, παρὰ τὰ παιδιὰ.

Εἶναι χεῖριστον διὰ τὴν ὑγείαν νὰ κοιμᾶται νήπιον μετ' ἐρήθου· ἐπίσης κάκιον εἶναι νὰ κοιμᾶται ἐν τῇ αὐτῇ κλίνῃ παιδίον ὑγιὲς καὶ βρωμαλέον, μετ' ἄλλου νευροπαθοῦς καὶ ἀσθενικοῦ. Γενικῶς τὸ ὑγιέστερον ἄτομον βλάπτεται πλείοτερον ἐκ τοῦ ἀμέσου αὐτοῦ συγχρωτισμοῦ. Πολλακίς δὲ συνέθη καὶ τὸ ἀντίθετον.

Μαρία Νεβῶ Ἰατρός

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Μὲ τὸ φθινόπωρον ἄρχονται καὶ αἱ σοβαρὰ τῶν κυριῶν καὶ δασποινῶν ἐνασχολήσεις. Τὰ παιδιὰ ἔχουν τὰ γράμματα. Αἱ μεγάλα τὴν καλλιτεχνίαν, εἰς ἣν ἀπὸ τινος μετὰ τήσῃ προθυμίας καὶ ζήλου ἐπιδίδονται.

Ἀπὸ τῆς συστάσεως μάλιστα τῶν μαθημάτων τῆς δος de Maillart ἡ κομφοτεχνία ἐν Ἀθῆναις ἀποτελεῖ εἰδικὸν κλάδον καὶ αἱ αἰθουσαι βριθοῦσι καλλιτεχνικῶν ἀριστοτεχνημάτων, ὀφειλομένων εἰς τὴν ἀποτελεσματικὴν διδασκαλίαν τῆς νεαρᾶς καλλιτέχνιδος.

Αἱ Ἀθῆναι, τὸ Φάληρον, ὁ Πειραιεὺς ἐπωφελήθησαν τῆς ἐκτάκτου ταύτης εὐκαιρίας καὶ ἄθροια αἱ μαθήτριάς τῆς δος de Maillart προσέρχονται εἰς τὰ τρις τῆς ἐβδομάδος διδόμενα *cours* της εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ *Κολοκοτρώνη* ἀρ. 15 οἰκίαν της.

Ἐσχάτως μάλιστα μετεκόμισεν ἐκ Γαλλίας τὸν μὴ εὐρισκόμενον ἐδῶ πηλὸν *Barbotine* ὡς καὶ παντὸς εἶδους γῆν ἀγγειοπλαστικῆς, χρώματα εἰδικὰ διὰ τὰ ἐπὶ φαεινιανῆς γῆς ἀντικείμενα, σχέδια ζωγραφικῆς ριπίδια δι' ἐπεξεργασίαν καλλιτεχνικὴν καὶ φούρνον

17

HENRI GREVILLE

17

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Τότε, δότε μοι τὸ βιβλίον σας τῶν διευθύνσεων, θὰ κάμω εἰς τὸν οἶκόν μου πᾶν ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον. Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ ἐπανέλθω;

Ἀναμφιβόλως περὶ τὴν ἐσπέραν, καὶ ἂν συμβῇ δυστύχημα καὶ πρὶν, θὰ σὰς εἰδοποιήσω καὶ διευθυνθεῖσα πρὸς τὸ γραφεῖον ἔλαβε τὸ βιβλίον τῶν διευθύνσεων καὶ ἐνεχείρισεν αὐτὸ εἰς τὸν νέον. Πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃτε καὶ τὸν κ. Δὲ Mailly, τὸν γηραιὸν συγγενῆ μας, προσέθηκεν.

Ἀναλαμβάνω νὰ τῷ πέμψω ἐπιστολήν σας, καὶ μὴ ἀνησυχῆτε δι' οὐδέν.

Αὕτη τὸν ἡκρόατο μετ' αἰσθημάτων πλήρους ἐνδομύχου χαρᾶς καὶ νέου δι' αὐτὴν ἐνόμιζεν ὅτι αἶμα πλουσιώτερον καὶ θερμότερον παρόμοιον πρὸς τοὺς οἶνους τῶν θερμῶν κλιμάτων διέτρεχεν εἰς τὰ φλέβας της, ὑπὸ τὸν ἦχον τῆς ἀρμονικῆς καὶ τρυφερᾶς ἐκείνης φωνῆς.

Μὴν ἀφίστασθε εἰς τὰς συγκινήσεις διὰ πᾶν ὅτι συμβῇ, διὰ πᾶν ὅτι εἴπωσιν· εἶθε μόνη κυρία ἐνταῦθα καὶ θὰ ἐπιβλέψῃτε τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμόν.

Ὅσον δι' αὐτὸ, σὰς ἐγγυώμαι εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ μεθ' ὑπερφάνου μειδιήματος. Ἀλλὰ διατὶ μὲ παρατηρεῖτε οὕτω; Ἰδοῦσα παράδοξον ταραχὴν ζωγραφηθεῖσαν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Θεοδώρου, εἰς ἀντικατάστασιν τῆς προηγουμένης ἐμπιστοσύνης καὶ τρυφερότητος.

Δὲν εἰξέρω, ἀπήνησε, θεωρεῖται τὸ μέτωπόν του, εἶμαι κουρασμένος, βεβαίως. Ἀπὸ τίνος καιροῦ πάσχουν οἱ ὀφθαλμοί μου, ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτε· Ἐν τούτοις ἐπέμεινε αὐτή.

Οἱ ὀφθαλμοί σας μοὶ ἔφεραν εἰς τὴν μνήμην κάτι τι, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐφανταζόμην αὐτὸ, ἔλασα τὴν ἀντίληψιν ἐκεῖνον τὸ ὅποιον διενούσῃ... Τοῦτο

διὰ τὸ ψήσιμον τῶν σκευῶν τῆς ἀγγειοπλαστικῆς. Πάντα ταῦτα προμηθεύονται αἱ εἰς τὴν καλλιτεχνίαν ἀσχολούμεναι παρὰ τῆς δος de Maillart εἰς τιμὰς πολὺ συγκαταβατικὰς.

Ἡ δις de Maillart δίδει καὶ μαθήματα κατ' οἶκον εἰς τε τὴν πόλιν μας, τὸν Φάληρον καὶ τὸν Πειραιᾶ.

ΘΕΑΤΡΑ

Ἴταλικὸς θίασος. Ἐξακολουθεῖ τὰς παραστάσεις του εἰς τὸ ὑπαίθριον Θεάτρον τῶν Ποικιλιῶν ἐν μεγίστῳ συνωστισμῷ πλήθους. Ἡ *Ceualleria Rusticana* ἐπαίχθη μετ' ἐπιτυχίας πρωτοφανοῦς καὶ ὁ τεχνικός χειροκροτήθη μετ' ἀληθοῦς ἐνθουσιασμοῦ.

Τὸ νέον ἀναβίβασθὲν κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἔργονα Don Pedrsdi Medina, ἐπαίχθη ἐπίσης μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας, πάντων τῶν πρωταγωνηθησάντων προσώπων ὑποδυσθέντων ἀξιόλογα τὰ μέρη των. Ἐν γένει ὁ Ἴταλικὸς θίασος μὲ τὴν γλυκυτάτην μουσικὴν του καὶ τὰ ἐλαφρὰ μελοδραμάτια του ἔχει ἐλκύσει ἀμέριστον τὴν συμπάθειαν καὶ ἐκτίμησιν τοῦ κοινοῦ

Μεγα Θεάτρον. Ὁ ὑπὸ τὴν δα Lindey θίασος ἄριστα κατηρτισμένος, ἰδίᾳ διὰ τὴν σοβαρὰν κωμωδίαν, ἀνεβίβασεν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Μεγάλου Θεάτρου, σειρὰν θαυμασίων κωμωδιῶν. Πρῶτην φορὰν αἱ Ἀθηναῖαι ἀποκοῦν Γαλλικὸν δραματικὸν θίασον ἄξιον λόγου, καὶ ἡ δραματικὴ τέχνη ἐν ὅλῃ τῇ ἀριστοκρατικῇ λεπτότητί της συγκινεῖ καὶ φαιδρῶνει τὸ ἐκλεκτὸν κοινόν, τὸ ὅποιον ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν χειροκροτεῖ ἐνθουσιωδῶς τοὺς μᾶλλον διακεκριμένους ἐκ τῶν ἐπισκεφθέντων μὲχρι τοῦδε τὴν πόλιν μας ξένων καλλιτεχνῶν.

Θίασος Πρώτος. Ἐξακολουθεῖ μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε ἐπιτυχίας τὰς παραστάσεις, καταλαβὼν πολὺ δικαίως τὴν πρώτην θέσιν μεταξύ τῶν ἐν Ἀθῆναις κατ' αὐτὰς λειτουργούντων Ἑλληνικῶν θιάσων.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ὅταν αἰσθάνεται τις πόνον εἰς τὸν δάκτυλον ἢ κτύπον ὀδονηρόν, ὅστις προηγείται τῆς κοινῆς λεγομένης τριγυρίστρας, λαμβάνει ἐν ὧν φρέσκον καὶ τρυπᾷ αὐτὸ ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄκρου. Ἐκ τῆς ὀπῆς ταύτης εἰσάγουν ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ἀλοῦντα δάκτυλον, καὶ ἀφίρουν οὕτω τὸ

συμβαίνει συνήθως. Συγχωρήσατέ μοι. Εἰπέτέ μοι ὅμως ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ;

Ναί, ἀπήνησεν ἀπλῶς ἡ Ἐστελλα.

Τότε, χαίρετε, τὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ ἐπανέλθω.

Ἐκεῖνη εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κ. Μονκλάρ ὑπὸ παράδοξον ἐντύπωσην φωτός καὶ ἡμέρας. Ἡ θεὰ τῆς γηραιᾶς γυναικός, κοιμημένη, μακρὰν τοῦ νὰ τῇ ἐμπέθῃ φόβον ἢ θλίψιν, προσέθετεν ἀκόμη εἰς τὴν παράδοξον γαλήνην της, ἣτις προήρχετο ἐκ τῆς ἐλευσεως εἰς τὸν λιμένα μιάς δεδοκιμαμένης ὑπάρξεως, ἐκ τοῦ τέλους ἐπιπόνου ταξιδίου, καὶ τῆς ἀγαπώσεως μετὰ πάλιν τοῦ βίου.

Μίαν ὥραν προηγουμένης, ἡ Ἐστελλα ἐφθόνη τὴν θείαν της, τὸσον ἐγγύς τοῦ θανάτου εὐρισκομένην· ἦδη ἠσθάνετο νέας δυνάμεις· ἡ ζωὴ ἤξιζε νὰ παλαίηται, νὰ πάσχῃ δι' αὐτὴν καὶ ἂν ἐξέσχίζε τις τὰς χεῖράς του εἰς τὰς ἀκάνθας, καὶ ἂν ἄφινεν νὰ βέουν σταγόνες ἐκ τοῦ αἵματός του ἐπὶ τῆς κόνεως τῆς ὁδοῦ, θὰ ἐμάχετο ὑπὲρ τῆς τιμῆς, καὶ ὑπὲρ ἄλλου τινὸς πράγματος ἀκόμη, ὅπερ ἄνευ τῆς τιμῆς δὲν θὰ εἶχεν οὐδεμίαν ἀξίαν· ἀλλ' ὅμως ἡ τιμὴ θὰ ἀνεδεικνύετο δι' ὅλου τοῦ μεγαλείου αὐτῆς.

Ἡ σκέψις τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ πράγματος ἐπέφερε παλμούς χαρᾶς καὶ αἰδοῦς εἰς τὴν Ἐστελλαν· διὰ μέσου τῶν δακρύων τῶν ἐξευτελισμῶν, καὶ τῶν βρασάνων ἔφθασεν ὁ ἄγνωτος ἐπισκέπτης, ὁ σιωπηλὸς ξένος, ὅστις δὲν κρούει τὴν θύραν, ἀλλ' εἰσέρχεται ὡς κύριος ἐν τῷ οἴκῳ.

Χίτρα χωρὶς νὰ γείνη σύζυγος, ἰσχυροτάτη δι' ὅλης τῆς ἀδρότητος μιάς κόρης, ἡ κ. Δὲ Βωρὰνδ εἰσθάνθη ὅτι ἡγάπα. Ὁ ὑπόκωφος θυμὸς, ἐν ἀπὸ καιροῦ ἠσθάνετο ἐναντίον τοῦ Ραυμόνδου, κατηνύσθη αἴφνης, καὶ βιάθη οἶκτος μειγμένους μετὰ τρυφερότητος ἀντικατέστησε τὸ δριμύ ἐκεῖνο αἶσθημα ἐν τῇ καρδίᾳ της. Εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς της, ἐὰν ἀνεζήτει ἦδη, θὰ εὕρισκεν εἶδος εὐγνωμοσύνης, διότι ἐκεῖνος ἀπέθανε καὶ ἄφρων αὐτὴν ἐλευθέρων νὰ συζευχῇ τὸν Θεόδωρον Benoist.

ὡν δι' ὅλης τῆς νυκτός, ἀφοῦ προηγουμένως φροντίσουν νὰ στερεώσουν αὐτὸ δι' ἐπιδέσμου περὶ τὸν δάκτυλον. Τὴν πρωΐν τῆς ἐπαύριον ἀφαιροῦν τὸ ὄν, ὅπερ εὐρίσκεται ψημένον οὕτως εἶπειν ὑπὸ τῆς φλεγμονῆς τοῦ δακτύλου, ἐξ ὀλοκλήρου ἰαθέντος.

Ἡ κόνις Οἱ σύγχρονοι ὑγιεινολόγοι κατέδειξαν ὅτι ἡ κόνις εἶναι πηγὴ παλλῶν ἀσθενειῶν. Εἶναι λοιπὸν ὄχι μόνον ἐπιθυμητὸν, ἀλλ' ἀναπόφευκτον ν' ἀφαιρῶμεν αὐτὴν ἐκ τῶν δωματίων μας.

Δυστυχῶς οἱ ὑπῆρέται δὲν ἐμυήθησαν ἀκόμη τὸν τρόπον τῆς ἀφαιρέσεως αὐτῆς. Διότι προτιμότερον εἶναι νὰ μὴ καθάρσῃ τις ἢ νὰ καθάρσῃ κακῶς. Ἀνάγκη λοιπὸν πανίου ὑγροῦ καθόσον διὰ τοῦ ξηροῦ στιλπνοῦνται μόνον τὰ ἐπιπλα. Ἄλλως τε δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐμπιστευώμεθα εἰς τὴν ὑπῆρέτριαν τὸν καθαρισμὸν τῶν βιβλίων ἢ τῶν μικροκοσμημάτων αἰθούσης· τοῦτο δέον νὰ γίνηται ὑπὸ τινος μέλους τῆς οἰκογενείας. Ὑπάρχουσι ἄνθρωποι ἐκτινάσσοντες τὴν κόνιν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, οἵτινες ἐπομένως ἀφήνουν τὰ πράγματα ὡς ἦσαν πρότερον, αὕτη δὲ ἐπικαθῆται μετὰ πέντε λεπτὰ πανταχοῦ. Ὡστε ἡ μετακίνησις τῆς κόνεως δὲν λέγεται ἀφαίρεσις. Ὄταν καθαρίζονται θύραι ἢ παράθυρα πρέπει νὰ εἶναι ἀνοικτά, καὶ ὁ καθαρισμὸς αὐτῶν νὰ γίνηται τέλειος. Οὐδέποτε διὰ θύρας ἢ παράθυρα μεταχειρίζονται plumaux.

Τρόπος πρὸς κατασκευὴν κρεμαστῆς πρασινάδας. Λαμβάνετε σπόγγον κοινόν. Ὅσον οὗτος εἶναι στρογγυλότερος, τόσον εἶναι καλλίτερος, τὸν βυθίζετε ἐντὸς θερμοῦ ὕδατος, μεχρις οὗ ἐξογκωθῇ καθ' ὀλοκλήριαν. Τὸν πιέζετε κατόπιν μετὰ τῶν χειρῶν, ὅπως ἀποσταλάξῃτε κατὰ τὸ ἥμισυ, ἐντὸς δὲ τῶν ὀπῶν τοῦ σπόγγου εἰσάγετε σπόρους κεχρίου, ἐρυθροῦ τριφυλίου, κριθῆς, φακῆς, ἀνδράκλας, λινοσπόρους καὶ ἐν γένει παντὸς φυτοῦ, φουμένου εὐκόλως. Ἐκλέγουν δὲ ἰδίως τὰ ἀναδίδοντα φύλλα διαφόρων σχημάτων καὶ χρωμάτων. Οὕτω προετοιμασθέντα τὸν σπόγγον κρεμοῦν εἰς τὸ ἄνοιγμα παραθύρου, ἵνα μένῃ ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας. Κατὰ πρωΐν δὲ, ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, ποτίζουν ἐν εἶδει ἐλαφρῶς βροχῆς τὸν σπόγγον καθ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ. Οἱ ἐν τῷ σπόγγῳ ἐγκλειόμενοι σπόροι φύονται μετ' ὀλίγον καὶ ἀναδίδουν φύλλα τοσοῦτον ποικιλώτερα, ἐφόσον καὶ οἱ ἐκλεχθέντες σπόροι εἶναι τοιοῦτοι.

Ἡ γνωστὴ τῆς φωνητικῆς μουσικῆς καὶ τοῦ κλειδοκουμβάλου καλλιγῆτρια κ. Dupont, ἡ ἐν τῇ μουσικῇ διδάσκαλος τῆς Α. Υ. τῆς πριγκιπίσσης Μαρίας, μετεκόμισε τὸ μουσικὸν σχολεῖόν της εἰς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς ἀρ. 27.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ



Ι. ΤΣΑΜΗ

Ὁδὸς Γεωργίου Σταύρου.

Δέρματα ἐλεγκτά, τέχνη καὶ καλλιισθησιὰ εὐρωπαϊκῆ, τιμαὶ λογικαὶ κατέστησαν τὸ ὑποδηματοποιεῖον Τσάμη τὸ κατ' ἐξοχὴν εὐνοούμενον τῶν κυριῶν καὶ αὐτῆς τῆς Β. Αὐλῆς. Ὁ κ. Τσάμης εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅτι ὁ Παρισινὸς Ριννὲ διὰ τὴν Γαλλίαν.

Ἡ τῶς πρώτη κόπτρια τῆς κ. Bagnoli δις Bethune ἱδρυσεν ἴδιον ἐργοστάσιον ραπτικῆς ἐν τῇ ὁδῷ Αἰδίου ἀρ. 43.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι καὶ οἱ κ. συνδρομηταί, οἱ καθυστεροῦντες μέχρι σήμερον τὰς συνδρομὰς των, νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνουσι καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἀνταποκριτὰς καὶ τὰς ἀνταποκριτριάς μας. Θὰ εὐγνωμονοῦμεν, ἐὰν διὰ τῆς προθυμίας των μᾶς ἀπαλλάξουν τῆς ἀνιαρᾶς καὶ ἐκνευριστικῆς φροντίδος νὰ ἐπαιτῶμεν δι' ἐπιστολῶν τὸ γλίσχρον ποσὸν τῆς ἀξίας τῆς Ἐφημερίδος μας.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΝ ΑΣΠΑΣΙΑΣ ΒΛ. ΣΚΟΡΔΕΛΗ

53. Ὁδὸς Ἀκαδημίας 53

Αἱ ἐγγραφαὶ γίνονται καθ' ἑκάστην, τὰ δὲ μαθήματα ἄρχονται τὴν 4ην Σεπτεμβρίου.

XXVI

Περὶ τὴν ἐβδόμην τῆς ἐσπέρας, μετὰ τοῦ λυκόφωτος εἰσῆλθε καὶ ὁ θάνατος παρὰ τῇ κ. Μονκλάρ ἄνευ στιγμῶν ὀδύνης. Ὅτε δὲ ὁ Benoist παρουσιάσθη περὶ τὴν ἐνάτην εὔρε τὴν Ἐστελλαν ἡρεμωτάτην, καθημένην πρὸ τοῦ γραφείου της, καὶ γράφουσαν ἐπιστολάς. Οἱ ὑπῆρέται ἐγνώριζον πλεόν τὴν οἰκειότητά τοῦ Θεοδώρου ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὥστε δὲν ἐξεπλάγησαν ἰδόντες αὐτὸν κατὰ τοιαύτην ὄραν, καὶ εἰς τόσον σπουδαίαν περίστασιν. Οὗτος δὲ ἐζήτησε παρὰ τῆς κ. Δὲ Βωράνδ ὅλας τὰς ἀναγκαίας πληροφορίες, ἵνα μὴ ἀναγκάζηται τὴν ἐπαύριον νὰ τὴν ἐνοχλῇ.

Ἐκάθησαν ἀμότεροι εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν, ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, αὐτὸς μὲν λαμβάνων σημειώσεις, αὕτη δὲ ἀντιγράφουσα λογαριασμοὺς ἢ ζήτητοῦσα διευθύνσεις ἐν τῷ οἴκῳ βέλλῳ. Ἄκρα γαλήνη ἐδασίλευεν ἐν τῇ καρδίᾳ ἀμφοτέρων κατὰ τὴν χλιαρὰν ἐαρινὴν ἐκείνην ἐσπέραν καὶ ὑπὸ τὸ ἥμισυος ἐκείνου τῆς πενήμιου αἰθούσης. Ἄκρα ἐπίσης σιωπῇ ἐπεκράτει καθ' ὅλον τὸ μέγαρον, τὸ ὅποιον ἡ παρουσία τοῦ θανάτου ἐκ δευτέρου ἐπεκράτηεν ἐν διαστήματι δέκα-τριῶν μηνῶν. Ἄλλ' ὅσπιν ταραχὴν καὶ σύγχυσιν ἐπροξένησεν ἡ αὐτοκτονία τοῦ Ραυμόνδου, τόσπιν σπουδαιότητα καὶ κατάνοξιν ἐπέκρινεν ἀπὸ τινος ὁ ἀναμεινόμενος θάνατος τῆς κ. Μονκλάρ. Ἡ ἐντύπωσις αὕτη τῆς γαλήνης, τῆς σιγῆς, τῆς ἀναπύσεως ὑπέρθε τόσον ἰσχυρὰ, ὥστε ἡ κ. Δὲ Βωράνδ ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην, νὰ φέρῃ ἀντιπερισπασμὸν τινα. Μόνη μετὰ τοῦ ἀνδρός, ὃν ἠγάπα, ἠσθάνετο ἐαυτὴν τοσοῦτον πεφοβισμένην, ὡς νὰ μὴ εἶχε ποτε μετ' αὐτοῦ ἐμπιστευτικῶς συνδιαλεχθῇ.

Ἀφίνουσα λοιπὸν τὸν νέον εἰς τὰς σημειώσεις του, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ παρκαειμένου δωματίου, ἐνθα ἡ κ. Μονκλάρ ἀνεπαύετο ἐπὶ τῆς νεκρικῆς κλίνης της, περικυκλωμένη ὑπὸ λαμπάδων. Ἄκτις φωτεινὴ εἰσχώρησεν ἐκ τῆς ἡμιανοικτοῦ θύρας ἐν τῷ ἡσυχῳ ἐκείνῳ δωματίῳ. Ὁ Benoist ὕβρισε τοὺς ὀρθαλομῶς καὶ ἐν τῇ λάμψει ἐκείνῃ ἡ κομψὴ καὶ παρθενικὴ Ἐστελλά, μετὴν πέν-

θιμον περιβολῆν της, ἐφάνη αὐτῷ ὡς ἄγαλμα γεγλυμμένον ἐπὶ σκieroῦ τινος μαρμάρου. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς δὲν ἐφαίνετο, ἀλλ' ἡ στιλπνὴ καὶ κυματώεσσα κόμη της, ἡ προσηρμοσμένη ἄνωθεν τοῦ αὐχένος, οὐτινος μόνον τὰς γραμμὰς διέδραπεν, ἦτο ζῶσα, ἦτο ἰδικὴ της.

Αὕτη ὄρθια ἐπὶ τοῦ κατωφλίου προσέδραπε τὴν νεκρὰν καὶ ἐνεπιστεύετο αὐτῇ τὰς σκέψεις της. Τί θὰ ἔλεγεν ἡ προστάτρια της, ἡ μοναδικὴ αὐτῆς φίλη, ἐὰν ἐγνώριζε τὴν ἀλήθειαν; Ἐὰν ἐπέτρεπε ἄρα γε εἰς τὴν Ἐστελλαν ν' ἀπαρνηθῇ τὴν φαντασιώδη σταθερότητά της; Τί θὰ ἔκαμνε, ἐὰν ἐγώριζεν ὅτι ἡ μόνη φιλοδοξία τῆς νεκρᾶς γυναικὸς ἦτο νὰ συζευχθῇ τὸν Θεόδωρον Benoist, τὸν ἀμπελοφυττὸν, αὐτῇ, μίᾳ Βωράνδ;

Ὅχι, δὲν εἶμαι Βωράνδ, ἐσκέπτετο ἡ Ἐστελλά τὰ ἐγγραφα καὶ ἡ τελετὴ ἄτινα μετὰ κατέστησαν διὰ μίαν στιγμὴν σύζυγον τοῦ Ραυμόνδου, δὲν μετέβαλον εἰς Βωράνδ, καὶ ἐναντίον τῶν τύπων εἶμαι πάντοτε δεσποινὶς Brunaire, καὶ ἐλευθέρᾳ νὰ συζευχθῶ ὅποιον μοὶ ἀρέσκει. Καὶ ἐκεῖνο ὅπερ δὲν ἔπραξα, καὶ ἀγαθὴ μοῦ προστάτρια ὅτε ἔζη, ἀπὸ φόβου μὴ σὲ δυσχερῆσω, θὰ τὸ κάμω τώρα, ἀρεστὴ νὰ δυνθῶ νὰ ἐκπύσω τὴν αἰματηρὰν κηλίδαν τὴν ὅποιαν ὁ ἀνεψιός σου ἐναπέθεσεν ἐπὶ τῆς νεκρικῆς ἐσθῆτός μου! Περὶ οὐδενὸς πλέον σκέπτομαι τώρα, ἢ περὶ ἐμαυτῆς, καὶ τοῦ μέλλοντός μου, εἰς τὸ ὅποιον θὰ ἀπειρώσω ἅπαντα τὸν χρόνον μου, καὶ τὰς δυνάμεις μου πάσας. Τὸ νεκρὸν πρόσωπόν της, εἶχε λάθει ἔκτρατιν ἀποφασιστικῆς σταθερότητος, ὅταν ἐπανῆλθε παρὰ τὴν τράπεζαν ἐνθα εἰργάζετο ὁ Θεόδωρος.

Τί σκέπτεσθε; τὴν ἡρώτησε φυσικώτατα. Περὶ τοῦ μέλλοντος ἀπήνησεν ἐκείνην ἡρέμω. Δὲν θὰ ἔχω τοῦ λοιποῦ ἀνάγκυσιν, ἐνὸς δὲν ἀνακαλύψω τὴν ἀλήθειαν.

Ἀμέσως τότε ὁ Benoist ἐνεθυμήθη τὸν φάκελλον τῆς ἐπιστολῆς καὶ τῷ ἐπηλθεν ἡ ἰδέα νὰ τὴν ἀνακοινώσῃ τὸ πᾶν· ἀλλὰ πῶ; νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην μέχρι τίνος σημείου εἶχε δυσπιστήσῃ περὶ αὐτῆς; τότε, ὅτε οὐδὲ λέξιν εἶχεν εἰσέτι ἀνταλλάξῃ, τότε, ὅτε ἡ συμφωνία των ἐναπέκειτο ἐπὶ τῆς σιωπῆς καὶ τῶν παρενοήσεων; (ἀκολουθεῖ)